

Magt frem for profeter

Af Carl Pope – 16. okt. 2000

Nu er det nok. Jo flere ting jeg læser som for eksempel Robert W. McChesneys opfordring til at stemme på Ralph Nader, jo mere tvivler jeg på, at der finder nogen ægte selvrefleksion sted blandt de progressive ("Hvorfor jeg stemmer på Ralph," 21. august). Jeg bebrejder ikke Nader. Han spiller en afgørende rolle i amerikansk politik. Men både han selv og hans strategi som præsidentkandidat burde studeres nøje og ikke forvandles til et florumvundet symbol på håb. Den afgørende fejl i progressiv politik i dette land har altid været, at når vi ikke har forberedt os ordentligt, så leder vi efter en, der kan gøre arbejdet for os. Og nu er vi i gang med at gøre det igen ...

Hele Ralph Naders karriere drejer sig om anti-politik. Jeg har arbejdet med sager sammen med Nader i knap 30 år. Han er en enestående, utrolig løsgænger. Man kan ikke finde nogen, der er mere uafhængig end ham – og det hører med til hans uafhængighed, at han ikke ønsker at skulle stå til regnskab i forhold til en organisation eller et parti. Han er moralist, og moralister opbygger ikke politiske partier eller blot demokratiske institutioner. De står uden for dem og sætter sandheden over deres uundgåelige mangler. ...

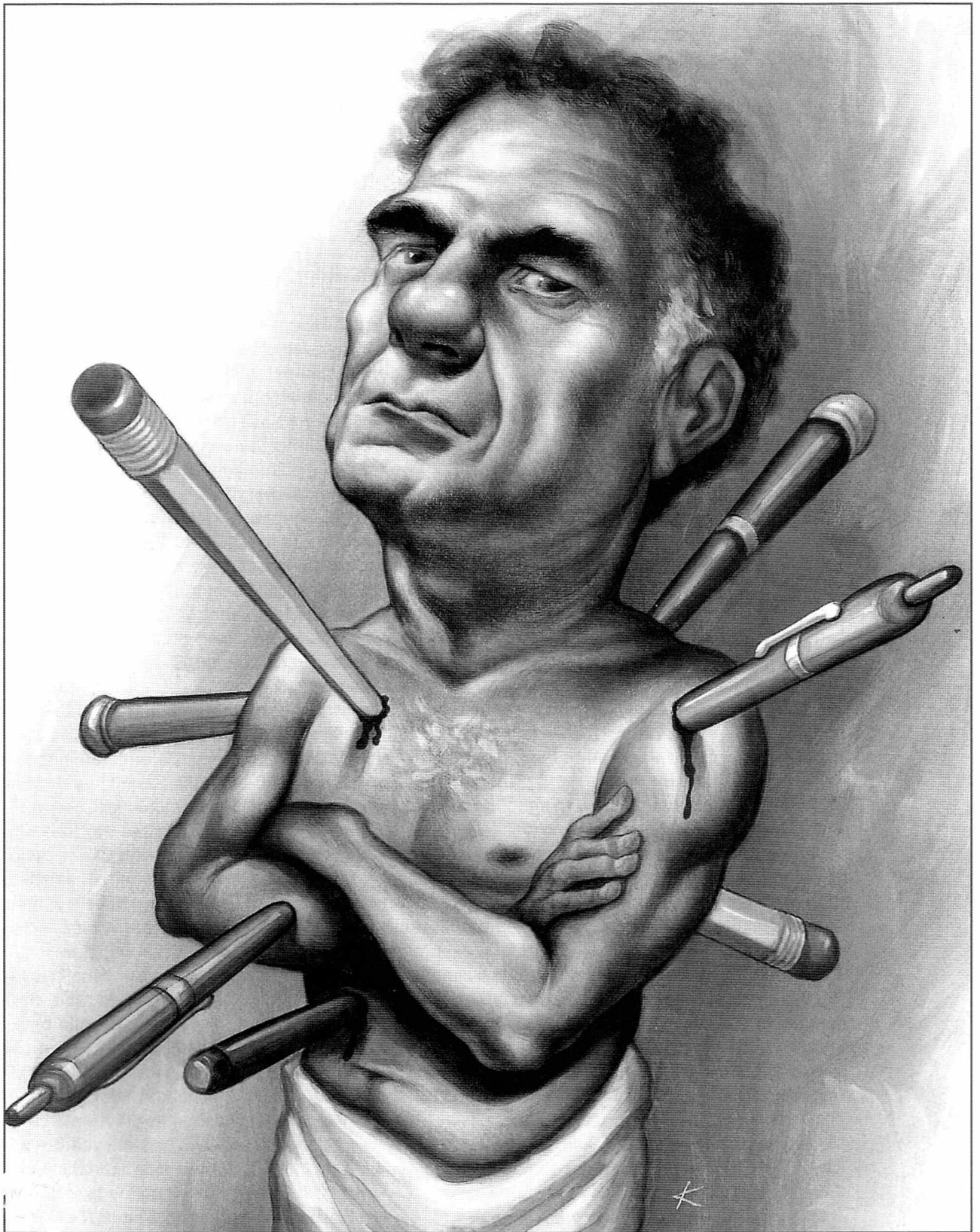
Alle, der har arbejdet med Nader, ved, at han ikke er den mindste smule tilbøjelig til at opbygge en demokratisk institution. Alle de organisationer, som han har opbygget, er topstyret. Han er simpelthen ikke noget organisations-menneske. Det er profeter som regel ikke.

Hvorfor skulle Nader ellers nægte at tilslutte sig det Grønne Parti, selvom han fører valgkamp som kandidat for partiet og hævder, at det vigtigste resultat af hans anstrengelser vil

være styrkelsen af dette parti? Hvorfor kan han ikke få øje på konflikten mellem sin påstand om, at han opbygger det Grønne Parti som institution, og sin samtidige påstand om, at hans kandidatur vil styrke Demokraternes valgchancer til Kongressen? Det kan godt være, at den ene af disse påstande er sand, men de kan ikke være det begge to – bortset fra, at det Grønne Parti for Nader er ensbetydende med hans kandidatur og ikke er den institution, der støtter dette kandidatur. Nader er heller ikke på jagt efter et parti, som han kan repræsentere. Hvis der fandtes et større parti, der afspejlede hans værdier, så tvivler jeg på, at han ville tilbyde at tjene det ved at stille op som præsidentkandidat. Han har rent faktisk ikke noget seriøst ønske om at blive præsident.

Nader stiller op som kandidat for det Grønne Parti på samme måde som han utrætteligt har kæmpet for bilsikkerhed eller mod udemokratiske prisaftaler – som uafhængig, som løsgænger. Han er ude efter indflydelse på den politiske proces. Det indrømmer han selv. Han siger til sine tilhørere, at hvis det lykkes ham at skaffe sig stemmer nok til at slå Al Gore, så vil Demokraterne blive "mere opmærksomme" på deres progressive fløj. De vil ikke længere bare blive taget for givet. Demokraterne vil have godt af deres "dukkert" – og det er godt nok for Nader. Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt det vil være godt nok for os. ...

Nader råber op om, hvordan de store forretningsforetagender har opkøbt de to store partier. Men det er kandidater, der kontrollerer partier, ikke omvendt. Man kan prøve at forestille sig, hvis Nader havde tilbragt fire år med at opbygge en base blandt Demokraterne, ved at vise sig ved sponsormiddage, organisere kam-

With his allies attacking him for costing Democrats the White House, can Ralph Nader regain his status as the nation's leading public
advertiser (after Jones, July/August 2001).

pagner for byrådsmedlemmer og medlemmer af lovgivende forsamlinger på lokalt plan og indsamle penge blandt små bi-dragydere til partiet i staterne Iowa og New Hampshire. (At man ikke kan forestille sig Nader gøre disse ting er netop min pointe.) Så ville Gore og Bradley have været oppe mod en tredje kandidat ved primærvalget, en kandidat med en rigtig organisation inden for partiet – som kunne formulere en helt anden vision, for eksempel af, hvordan internationale aftaler kunne bruges til at gøre multinationale selskaber demokratisk ansvarlige.

Nej, Nader (eller mere plausibelt en Paul Wellstone) ville sandsynligvis ikke have vundet nomineringen. Men Nader vil heller ikke blive valgt til præsident ved at stille op for de Grønne. Og hvis han, og vi, havde brugt de sidste fire år på at arbejde inden for det Demokratiske Parti, så ville vi i dag være kommet meget nærmere et meningsfuldt redskab, der var gearet til at modstå de store penges magt. (Det forbliver sandt, uanset om det lykkes Nader at få valgt George Bush eller ej. Hans kandidatur for det Grønne Parti gør ikke noget for at styrke de progressive kræfter inden for partiet.)

McChesney argumenterer for, at "den eneste måde at sparke liv i det her system er udefra." Jeg vil hævde, at han ikke kan anføre et eneste historisk bevis, der støtter hans påstand. Den kristne højrefløj satte sit præg på det Republikanske parti indefra. CIO (samvirkende fagforbund) i '30'erne, borgerretsbevægelsen i '60'erne, McGovern i '70'erne gjorde det samme med Demokraterne. Populisterne forspildte deres mulighed for at lave offentlig politik i 20 år, indtil de kom tilbage i det Demokratiske Parti. I det tidsrum lykkedes det de store virksomheder at blive betragtet som personer i domstolenes/retssystemets øjne. Forsøgene på at lave et tredje parti ved siden af Demokraterne og Republikanerne har typisk været et skridt på vej ud i glemslen – de Progressive og Dixiekraterne i 1948, John Anderson og Barry Commoner i 1980, Ross Perot i 1992 og 1996.

Det er ganske vist svært at sige, men jeg er lige ved at tro, at grunden til, at så mange falder i svime over idéen om det tredje parti og Naders kandidatur, er, at de ikke har lyst til at tilbringe fire år med at få lort på hænderne i det politiske arbejde inden for systemet. De frivillige i min egen organisation, Sierra Club, har udvist meget mindre entusiasme for at deltage i det møjsommelige slid år ud og år ind med at organisere valgformænd eller afholde strategimøder på lokalplan end i at deltage i kortvarige kampagner. De progressive i Amerika har en lang tradition for ikke at ville have lort på hænderne.

Det gør ikke hans kandidatur hverken strategisk eller klog.

Carl Pope er formand for Sierra Club.